

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גרסי שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

אור השבת

חלק ב

שבת בו תשוב

אור הזוהר 380 ★ תשרי תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

ש'בת ב'ו ת'זכה - בענין יובי הרבים

גדל השקר של מזכי הרבים

זכוי הרבים היא מעלה כל כך גדולה עד כדי כך שכל מה שהרבים עושים על ידו הרי נחשב כאלו הוא עשן וזהו "זכות הרבים תלוי בו". שכל הזכיות שהרבים עושים תלויין במזכה אותן ונקפין לזכותו. האם דבר כזה נשגב ונעלה נתן לראות בו דבר של מה בכך הרי אפשר לזכות לזה במחי יד.

בהוצאה לאור של כמה חבורים על יסודות היהדות כגון: שמירת שבת, כשרות, טהרת המשפחה, תפילין, מזוזות, ועוד, והפצתם על פני תבל. בדרך זו אפשר להגיע ללב כל יהודי, להזכיר לכל אחד ואחד מקור שרשו, שנשמתו שה נפח בקרבו חצובה מתחת כסא כבודו, והיא חלק אלקי ממעל, והוא מבחר היצורים, ולכן עליו להתחזק בקשר לעם הנצחי, לאלקי הנצח ולתורת הנצח וחס ושלום לא להחליפם בעולם עובר ושוא. בדברים כאלו והדומה להם הנכנסים ללב.

על ידי הוצאות קטנות יכול כל אחד ואחד להצטרף לעושי מצוה, ולהיות ממזכי הרבים, למנע מאחים יקרים תועים וטועים מחמת חסרון ידיעתם מלתת כתף סוררת לעם ישראל, ובכך כל הזכיות שיצטברו ממעשיהם הטובים יזקפו לזכות המזכה אותם, ולא עוד אלא יזכה המזכה, שלא יבוא לידי חטא ולא לידי הרהור חטא, ויהיה נחשב כאלו בראו, ועוד ועוד להרבה יקר וגדלה ומעלות בתורה ויראת השם, ולחלק בגן עדן לאין שעור וערוף, ואפלו אם היו צריכים להוציא הוצאות רבות וגדולות לאין שעור ולהקריב הרבה מן זמן, היא חובה של תורה והלכה ברורה, שאין שום יהודי בעולם שיוכל להפטר ממנה. וכל שכן, כשבועסק זה כל ההשקעה היא אפס אפסים לעמת הרווחים העצומים בזה ובכא, בגשמיות וברוחניות, פרוחיה אוכלים בעולם הזה, והקרן קיימת לנצח. עסק הנושא רווחים בטוחים, זכיות לדורי דורות. כי התוצאות של מצוות ומעשים טובים אשר יעשו הדורות הבאים בהתקדמות רוחנית, וכל מה שיעשו צאצאי צאצאיו אחריו שיכים לזה שזכוהו בכך, ומי פתי לא יסור הנה להתחבר לקבוצת המזכים ויהא נחשב כמצוה רבה ועצומה.

נעתיק כאן מספר "פלא יועץ" (ערך דפוס) וזה לשונו: הנה מאחר שעל הרב קצור קצרה יד החכמים מלהדפיס ספריהם כו', וראוי לעשירים כו' לפתח ידיהם אליהם בעין יפה ובזה חלק כחלק יאכלו עם החכם כו' והכל לפי מה שהוא הספר, ולפי מה שהוא נצרך לרבים, ולפי התועלת הנמשך ממנו לעבודת השם יתברך ודוק ותשכח שפמעט אין כסף שיהא נחשב למצוה רבה כזו, שכל הוצאה של מצוה הוא לשעתו כו', אבל זה הנותן לצורך הדפוס צדקתו עומדת לעד לדור דורים, והוא מזכה את הרבים, זכות הרבים תלוי בו כו' מה טוב חלקו קנה שם טוב, קנה לו דברי תורה, קנה לו חיי העולם הבא, וגם העולם הזה כו', עד כאן לשונו.

הנע בעצמך אם בכדי להדפיס ספר שיש בזה זכוי הרבים המצוה כה רבה וגדולה, עד שאין הכסף יהא נחשב בזה, כי זכיותיו ורוחיו גדולים ומרבים בגשמיות וברוחניות, בזה ובכא, לעד ולדורי דורות לנצח. ועל כל אחד ואחד מישראל להתעורר בלהבת אש להטות שכם לקחת יד וחלק בגוף בנפש בזמן בממון ככל אשר לא-ל ידו וכל מה שיפעל בזה הוא אך ורק לטובת עצמו ונשמתו ונפשות ביתו שבזכות המצוה הרבה לא יבוא הנגע חס ושלום לביתם וינצלו מכל פגעי הזמן בעזה"ת.

אירא במשנה (אבות פרק ה משנה י"ח) כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו.

משנתנו באה ללמד, מה רב שכרו של המזכה את הרבים, ומה גדול ענישו של המחטיא את הרבים.

כל המזכה את הרבים - שמלמדם תורה ומוסר, ומדריך בדרך ישרה, אין חטא בא על ידו - שמן השמים מונעים אותו מלהכשל בחטא, שלא יהא בגיהנם ותלמידיו בגן עדן. (גמרא מסכת יומא דף פ"ז עמוד א').

ובן מובא באבות דרבי נתן (פרק מ'), "כל המזכה את הרבים, אין מגלגלים עברה על ידו, שלא יהיו תלמידיו נוחלים

כל המכניס בריה אחת תחת כנפי השכינה מעלין עליו כאלו יצרו ורקמו והביאו לעולם.

ובתוספתא הוריות (פרק א ז') וזה לשונו: ומנין שכל השונה פרק אחד לחברו מעלה עליו הכתוב כאלו הוא יצרו ורקמו והביאו לעולם, שנאמר (ירמיה טז) ואם תוציא יקר מזולל כפי תהיה, כאותו הפה.

כאלו בראו

ובשהש"ר (א. כב) וזה לשונו: כל המכניס בריה אחת לתוך כנפי השכינה, מעלין עליו כאלו הוא בראו, עד כאן לשונו.

הרוצה לחיות

ואם אינו למוד לקרות ולשנות מה יעשה? ילך ויעשה פרנס על הצבור והוא חי. (ויק"ר כה א).

בעוסק בתורה

העוסק בצרכי צבור כעוסק בתורה. (ירושלמי ברכות ה א).

המניח צרכי צבור כאלו לוקח שחד

מברכתא היתה עוברת בבאר שבע והיו מניחין צרכי צבור ועוסקים בצרכי עצמן ומכח אותו מעשה מעלה הכתוב כאלו לקחו שחד. (ב"ר פ"ה יג).

כל טרח הצבור עליו

נתמנה אדם בראש ונוטל טלית, לא יאמר לטובתי אני נזקק לא אכפת לי בצבור, אלא כל טרח הצבור עליו. (שמו"ר כז ח).

מה אגוז זה חלק וכל מי שעולה לראשו ואינו נותן דעתו האיק יעלה, סוף שהוא נופל, כך כל מי שהוא מנהיג שררה על הצבור בישראל ואינו נותן דעתו האיק הוא מנהיג את ישראל, סוף שהוא נופל (שיר השירים רבה ו יז).

שבחן של צדיקים

לחודיע שבחן של צדיקים כשהם נפטרים מניחין צדק עצמן ועוסקין בצדק צבור. (ספרי פנחס קלח).

הקדוש ברוך הוא ממלא החסרון להעוסק בצרכי צבור

כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו. נראה לי כי אלו שאין מזכין את הרבים ואין עליהם על הצבור ואימתא דצבורא הם יכולין להשתדל בתורה עצמן כי אין להם טרדא ובטול הזמן ומונע ומעכב מחמת פחד ואימה, מה שאין כן אלו שעל הצבור עליהם, על פי רב מחמת צרות הלב ומפחד הצבור אין יכולים לעשות שום דבר, נמצא יש להם הזק רב וחסרון וגרעון בהשתלשלות חובות עצמם. אף יתברך שמו ברב רחמיו ממלא להם החסרון, והינו "כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו", רצונו לומר אין גרעון וחסרון בא על ידי זה שמזכה את הרבים. והוא נכון בסיעתא דשמיא. (ישמח משה).

העולם הבא והוא יורד לשאול, שנאמר (תהלים טז, י), "כי לא תעזב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת", כלומר לא תעזב נפשי לבוא לידי עברה, שאלך אל שאול, ולא תתן חסידך - תלמידי שזכו על ידי, והם בגן עדן - שיראנוני בשחת (תוספות יום טוב).

משה זכה וזכה את הרבים, זכות הרבים תלויה בו, שנאמר (דברים לג, כא) "צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל"

משה זכה - שהגיע לתכלית השלמות האנושית בחכמה ובמעשה, וזכה את הרבים - שלמד את ישראל תורה ומצוות והורה להם הדרך להיות עם סגולה, ולכן זכות הרבים - שמקימים את המצוות, תלויה בו - כאלו הוא קים עמהם כל אותן המצוות, שנאמר: "צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל" - כלומר שהשלים וקיים כל התורה, הוא וכל ישראל עמו. (המאירי).

ירבעם חטא והחטיא את הרבים חטא הרבים תלוי בו, שנאמר (מלכים א טו, ל) "על חטאות ירבעם (בן-נבט) אשר חטא ואשר החטיא את ישראל"

ירבעם חטא - שעשה עגלי זהב ואמר לבני ישראל: "רב לכם מעלות ירושלם הנה אלהיך ישראל אשר העלונך מארץ מצרים" (מלכים א יב, כח), והחטיא את הרבים - שהשתחוו לעגלים ועבדו עבודה זרה, חטא הרבים תלוי בו - כאלו הוא עשה את כל החטאים שעשו ישראל, שנאמר: "על חטאות ירבעם (בן נבט) אשר חטא ואשר החטיא את ישראל" - לא כתוב "על חטאות ירבעם וישראל" אלא "על חטאות ירבעם אשר חטא ואשר החטיא", מכאן שהכל תלוי בירבעם. (ברטנורא).

גדל שכרו של המלמד תורה לאחרים ומזכה את הרבים

במסכת אבות (פרק ה' משנה י"ח): כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו. כדי שלא יהיו תלמידיו בגן עדן והוא בגיהנם, כדכתיב "כי לא תעזב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת" והיאך אפשר שמי שהוא חסיד יראה שחת, אלא שאחר צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל, כלומר שהשלים וקיים כל התורה הוא וכל ישראל עמו. (פרוש רבינו יונה אבות פרק ה' משנה י"ח).

המזכה את הרבים לא יבוא לא לידי חטא ולא לידי הרהור

במסכת אבות (פ"ה מ"ח), כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו. כשאדם עושה זכות גדולה כזו, מדת הדין נותנת לשלם שכר גדול כזה שלא להביא חטא על ידו ולא הרהור עברה, וזהו שכרו, ששכר מצוה מצוה. (פרוש רבינו יונה על אבות פרק ה').

בסנהדרין צ"ט, וזה לשונו: אמר רבי אבהו כל המעשה את חברו לדבר מצוה מעלה עליו הכתוב כאלו עשה, שנאמר ומטף אשר הכית בו את היאר, וכי משה הכהו והלא אהרן הכהו, אלא לומר לך כל המעשה את חברו לדבר מצוה מעלה עליו הכתוב כאלו עשה.

וברש"י שם: כאלו עשאו. לאותו דבר מצוה: והלא אהרן הכה, דכתיב (שמות ז) "אמר אל אהרן קח מטף ונטה ידך".

אחד יש לו בכחו חלק אחד שיכול לעזר בזה מי בדבר גדול ומי בדבר קטן ולהיות לכל הפחות נטפל לעושי מצוה וכמאמרם ז"ל: (מכות ה) הנטפל לעושי מצוה פעושי מצוה, (והוא הדין להפך). (ת"כ ורש"י ויקרא ה, יז).

אין שעור וערך לגדל שכר האדם המזכה נפשות ומקרבן לתורה

בעלי תורה היראים והחרדים לדבר השם שחלים ומזדעזעים מפני כבודו יתברך מטל עליהם להשיג על עוברי רצונו יתברך, להדריכם בדרך הישר עד כי ישובו מדרך הרעה לעבודתו יתברך.

והענין מבאר בזה הקדוש פרשת תרומה (דף קכ"ט) דאין שעור וערך לגדל שכר האדם המזכה נפשות ומקרבן לעבודתו יתברך, כי הפרו יוצא בקול גדול ואומר עליונים ותחתונים אסהודי סהודתא, מאן הוא דבורא נפשות ומזכה לחיביא ההוא שכתר מלכות בראשו ההוא ראוי לעלות השתא קמי מלכא דהא מלכא ומטרוניתא שאלו עליה, כדין אודמן תרין סהדין מאינון עיני ה' דמשטטי בכל עלמא וקמיין בתר פרגודא וסהדין סהודתא דא, ואמרי הא אגן סהדין על פלניא בר פלניא דמזכה רבים ומסירם מדרךם המקלקל, זכא חולקיה דהא אבוי נזכר בגינו לטובה, דא איהו עביד לתתא נפשאן דחיביא דהו מסטרא אחרא, כדין אתיקר קוב"ה בחדא שלימתא, ביה שעתא אודמן חד ממנא דאיהו גופרא על דיוקנין דצדיקא ברזא דשמושא דאתון דאתקרי ברזא יהודיע"ם בכתרא דשמושא דשמא קדישא, ורמיזי קודשא בריך הוא לההוא ממנא ואייתי דיוקניה דההוא בר נש דעביד נפשאן דחיביא וקאים ליה קמי מלכא ומטרוניתא, ואנא אסהדנא עלי שמיא וארעא דבההיא שעתא מסרין ליה לההוא דיוקנא, דהא לית לך כל צדיקא בהאי עלמא דלא חקיק דיוקניה לעילא תחות ידא דההוא ממנא, ומסרין בידיה ע' מפתחן דכל גנוזא דמאריה בהו, כדין מלכא בריך לההוא דיוקנא מכל ברכאן דבריה לאברהם כד עביד נפשאן דחיביא שהיה מגיר גרים ומקרבן תחת כנפי השכינה, וקב"ה רמיז לך' משרין עלאין ונטלין לההוא דיוקנא ואולי עמיה ואיהו עאל לע' עלמין גניזין דלא זכי בהו בר נש אחרא בר אינון גניזין לאינון דעבדי נפשיהון דחיביא, ואלמלי הו ידעו בני נשא כמה תועלתא וזכו זכאן בגינייהו כד זכו להון, הו אולי אבתייהו ורדפי לון כמאן דרדף בתר חייזן, מסכנא זכי לבני נשא בכמה טבאן בכמה גניזין עלאין לאו איהו כמאן דזכי בחיביא, מה בין האי להאי, אלא מאן דמשתדל בתר מסכנא איהו אשלים חייזן לנפשיה וגרים ליה לאתקיימא וזכי בגיניה לכמה טבאן לההוא עלמא, ומאן דמשתדל בתר חיביא איהו אשלים יתיר, עביד לסטרא אחרא דאלהים אחרים דאתפייא ולא שלטא ואעבד ליה משלטנותיה, עביד דאסתלק קוב"ה על כורסי יקריה, עביד לההוא חיבא נפשא אחרא, זכא חולקיה. עד כאן לשון הזהר, אשרי לו ואשרי חלקו אמן סלה וכן יהי רצון. (אור צדיקים).

מי שמזכה את הרבים לחור בתשובה בתוכחתו מה גורם לעולם ולנפשו

ומה מאד גדלה מעלת המזכה את הרבים, כמבאר בזה הקדוש פרשת תרומה (דף קכ"ח ע"ב) וזה לשונו: זכאה בעי למרדף

גורם הזכות על ישראל

מושה זכה וזכה את הרבים זכות הרבים תלוי בו. יש לדקדק הלשון "תלוי בו", אך יש לפרש כמו שאמרתי גבי גדעון כתיב "לך בכחך זה", ואמרתי, בכחך זה, תכף כשלמדת סגוריא עליהם, תכף נהפך מדת הדין לרחמים, שתכף כשהצדיק מלמד זכות על האדם, תכף נהפך מדת הדין לרחמים, וזה שכתב המשנה "משה זכה וזכה את הרבים", פרוש שמשה היה רגיל תמיד לדבר טוב על ישראל וזכה אותם תמיד, בזה היה פועל תמיד רחמים על ישראל, וזהו שאמר "זכות הרבים תלוי בו", פרוש הוא היה גורם הזכות על ישראל בזה שזכה אותם תמיד. (זרע קודש).

העוסק בצרכי צבור שכרו הרבה מאד

ובאמת עקר כונת ההספד שיקנאו החיים בהם ויאמרו ראו כמה יקר הגיע לאיש אשר עסק בעבודת ה' ולמה נחלל אנחנו לעשות כמוהם, ובפרט העוסקים בצרכי צבור, כמו שהיה באנשים הנ"ל כמה שעסקו בצרכי צבור ובטלו לפעמים על ידי כן עונת התורה.

ואמרו במדרש לרבי אבהו הראו שכרו י"ג נהרי אפרסמון ואמר אלו למאן, אמרו ליה לאבהו, אמר ואני אמרתי לריק יגעתי וכו'. וצריך באור איך חס ושלום יכפר רבי אבהו בשכר תורה ומצוות. ופשוטן של דברים כמו שכתבתי כי ידוע ר' אבהו היה קרוב לבי קיסר ושכית שם כמבאר בגמרא: כד הוי רבי אבהו אתי לבי קיסר וכו', ואם כן מארץ ישראל מושב רבי אבהו לרומי מושב קיסר דרך רב וצריך זמן בהליכה וחזרה וגם שם לבוא אל הקיסר ולהשתדל כי לא בחנם הלך שם, צריך גם כן זמן רב כנודע למבקרי פתחי שרים ומכל שכן מלכים גדולים כמו קיסר רומי בימים ההם, ואם כן בטל על ידי כן זמן רב מהתורה והיה פרוש מבית המדרש דבוק חברים וכדומה.

אך אמרו במשנה והעוסקים בצרכי צבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמנים ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם, והינו שלא יצטערו כי על ידי עסיקת צרכי צבור נתמעט הלמוד ומעשים טובים, ואמר לו אל תיראו כי מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם מעשים טובים ותורה בשלמות, וזהו ענין רבי אבהו שפחד שמה שיגע בצרכי צבור והלך לבי קיסר וכדומה הכל לריק כי מעט על ידי כן תורה ועבודת ה', וזהו אמרו לריק יגעתי, אבל הראו לו משמים כי הקדוש ברוך הוא קבע לו שכר מכל מקום ושכרו הרבה מאד. (יערות דבש).

חבר אני לכל אשר יראוך (תהלים קי"ט, ס"ג)

"מענות לא יוכל לתקן וחסרון לא יוכל להמנות", - זה שנמנו חבריו לדבר מצוה ולא נמנה עמהם. (ברכות כו).

הרי שמן הדין הוא, שצריך להמנות עם חבריו לדבר מצוה, ואם אינו נמנה עמהם הרי זה חסרון שלא יוכל שוב להמנות.

וואת הרי כל אחד ואחד מאתנו יש בכחו להמנות ולהיות ממזכי הרבים כל אחד בחלק השיד לו והראוי לו: הרב בהשפעתו הגדולה, העשיר בעשרו והדל בזמנו וכו' ויחד להיות נמנים לחבורה אחת להצלת הרבים ומזכי הרבים. וכל

חַיָּא רַבָּה, בְּשַׁעָה שְׁנִשְׁמַת הַצַּדִּיק הַמַּחְזִיר בְּתִשְׁבָּה לְאַחֵרִים יוֹצֵא מִן הַגּוֹף, מִיכָאֵל הַשָּׁר הַגָּדוֹל הַמְּקַרֵּב נַפְשוֹת הַצַּדִּיקִים לְפָנָיו בּוֹרְאוֹ הוּא יוֹצֵא וּמַקְדִּים שְׁלוֹם לְנַשְׁמָתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ צַדִּיק, שְׁנֵאֲמַר וּמִלְכֵי צֶדֶק, זֶהוּ מִיכָאֵל רֹאשׁ שׁוּמְרֵי שְׁעֵי צֶדֶק, מֶלֶךְ שָׁלֵם, זֶה יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעְלָה, הוֹצִיא לָחֵם וַיֵּן, שֶׁהַקָּדִים יוֹצֵא לְקִרְאָתוֹ וְאוֹמֵר לוֹ שְׁלוֹם בּוֹאָךְ, עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

מה מכריזין על האדם המזופה את הרבים בשמים

וּז"ל גַּם כֵּן (בדף ס"ב ע"ד), כְּרוֹזֵי כְּרוֹז בְּכָל יוֹמָא, זָכָאִין אֵינּוּן דְּמַשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרֵיתָא, וְאֵינּוּן דְּמִזְכָּאֵן לְהוּ לְאַחֲרֵינִין, וְאֵינּוּן דְּמַעֲבִירִין עַל מִדּוֹתֶיהוּ, עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ בְּקִצּוֹר.

מכריזים כְּרוֹז בְּכָל יוֹם, אֲשֶׁרֵי הֵם הַחֲכָרִים הַעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, וְאוֹתָם הַמְּזַכֵּרִים אַחֵרִים, וְאוֹתָם הַמַּעֲבִירִים עַל מִדּוֹתֶיהֶם.

המזופה את הרבים הוא היחסן הכי הגדול בשמים

בספר ישמח משה על התורה בהקדמה בקונטרס תהלה למשה (דף י"א ע"ב) וְזֶה לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ: מִבְּאֵר בְּזֶה תְּרוּמָה (דף קכ"ח ע"ב) הֵהוּא זִכָּאָה בְּעֵי לְמַרְדֵּךְ בְּתֵר חִיבָא וְכוּ' בְּגִין דִּיחֻשְׁב לִי כָּאֵלּוּ הוּא בְּרָא לִי וְדָא אִיהוּ שְׁבַחָא דִּיסְתַּלַּק בִּי יְקָרָא דְקַב"ה יִתִּיר מִשְׁבַּחָא אַחֲרָא וְכוּ' וְעַל דָּא בְּאַהֲרֹן וְרַבִּים הָשִׁיב מַעֲזֵן וְכְתוּב בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ הַחַיִּים וְהַשְׁלוֹם (וְעֵין שֶׁם בְּדף קכ"ט ע"א) כִּמָּה הַפְּלִיגוּ שָׁם כִּמָּה גְּדוּלִים זְכוֹת הַצַּדִּיקִים שְׁמַחְזִירִים רְשָׁעִים בְּתִשְׁבָּה.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵאֲדוֹנֵי מוֹרֵי וְחַמֵּי ז"ל אֲשֶׁר סִפֵּר לוֹ מוֹדֵל"ה אֵיךְ שִׁפְעָם אַחַת נִפְגְּשׁוּ בַּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן רִשְׁי"ל עִם הָרֵב הַקְּדוֹשׁ ר' אֵיצִיקֵל מִדְּרָאָה אֲבִיטֹשׁ וְשָׂאֵל רִשְׁי"ל ר' אֵיצִיקֵל אֵיזָה זְכוֹת וּמִצָּה יֵשׁ לוֹ לְבַנּוֹ הָרֵב הַקְּדוֹשׁ ר' מִכָּל הַמַּגִּיד מִיִּשְׂרָאֵל מִזְלָאֲטָשׁוּב מֵהַ שְׁשׁוּמַע שְׁמַרְעִישִׁין בְּכָל הָעוֹלָמוֹת עִם בְּנוֹ הָרֵב הַנִּזְל, וְהָשִׁיב לוֹ ר' אֵיצִיקֵל הַנִּזְל, אֵיךְ שְׁלֹמֹד תּוֹרָה לְשִׁמָּה, וְלֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ שֶׁל רִשְׁי"ל ז"ל, וְאָמַר לוֹ עוֹד שְׁבַנּוֹ הָרֵבָה לְסַגֵּף אֶת עֲצָמוֹ בְּתַעֲנִיתִים וְסִגּוּפִים, וְגַם בְּזֶה לֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ הַקְּדוֹשָׁה, וְאָמַר לוֹ עוֹד אֲשֶׁר הָרֵבָה בְּגִמְלִיּוֹת חֲסִידִים וְצַדִּיקָה וּפְזוֹר נִתֵּן לְאַכְיוּנִים וְכִדּוּמָה וְעוֹד לֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ.

שוב אָמַר לוֹ שְׂרָבִים הָשִׁיב מַעֲזֵן וְעָשָׂה הָרֵבָה בַּעֲלֵי תִשְׁבָּה בַּעוֹלָם וּבְזֶה נָחָה וְשָׁקָטָה דַּעְתּוֹ שֶׁל רִשְׁי"ל ז"ל, וְנָחָה דַּעְתּוֹ הַקְּדוֹשָׁה מֵהַ שְׁמַרְעִישִׁים אִתּוֹ כֹּל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה, עַד כָּאן.

בְּתֵר חִיבָא וְלִמְקַנֵּי לִיה בַּאֲגַר שְׁלִים, בְּגִין דִּיעֲבַר מִנִּיה הֵהוּא זִוְהֵמָא וְיִתְכַפִּיא סְטְרָא אַחֲרָא וְיַעֲבִיד לְנַפְשִׁיה בְּגִין דִּיתְחַשֵּׁב עֲלֵיה כָּאֵלּוּ הוּא בְּרָא לִיה, וְדָא אִיהוּ שְׁבַחָא דִּיסְתַּלַּק בִּיה יְקָרָא דְקַב"ה יִתִּיר מִשְׁבַּחָא אַחֲרָא וְאִסְתַּלְקוּתָא יִתִּיר מִכָּלָא, מֵאֵי טַעֲמָא בְּגִין דְּאִיהוּ גְרִים לְאִכְפִּיא סְטְרָא אַחֲרָא, וְלֹאִסְתַּלְקָא יְקָרָא דְקַב"ה, וְעַל דָּא כְּתִיב בְּאַהֲרֹן (מִלֹּאכִי ב, ו) "וְרַבִּים הָשִׁיב מַעֲזֵן", וְכְתִיב (שם, ה) "בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ". תָּא חֲזִי כָל מֵאֵן דְּאִחִיד בִּידָא דְחִיבָא וְתַב לְגַבִּיָּה לְמַשְׁבַּק אַרְחָא בִּישָׂא, אִיהוּ אִסְתַּלַּק בְּתַלַּת סְלוֹקִין, מֵה דְלָא אִסְתַּלַּק הִכִּי בְּרֵשׁ אַחֲרָא, גְרִים לְאִכְפִּיא סְטְרָא אַחֲרָא, וְגְרִים דְּאִסְתַּלַּק קַב"ה בִּיקְרִיָּה, וְגְרִים לְקִיַּמָּא כָל עֲלָמָא בְּקִיּוּמִיה דְּלַעֲיִלָּא וְתַתָּא, עַל הָאֵי בְּרֵשׁ כְּתִיב בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ הַחַיִּים וְהַשְׁלוֹם, וְזִכִּי לְמַחְמֵי בְּנִין לְבָנוּי, וְזִכִּי בְּהָאֵי עֲלָמָא וְזִכִּי לְעֲלָמָא דְאַתִּי, כָּל מֵאֵרִי דִּינִין לֹא יִכְלִין לְמִידֵּן לִיה בְּהָאֵי עֲלָמָא וְבַעֲלָמָא דְאַתִּי, עָאֵל בְּתִרְסֵר תַּרְעִי וְלִית מֵאֵן דִּימְחִי בִּידִיה, וְעַל דָּא כְּתִיב (תְּהִלִּים קיב, ג), "גִּבּוֹר בְּאַרְץ יִהְיֶה זִרְעוֹ דּוֹר יִשְׂרָאֵל יִכְרֹךְ" וְגו', עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

תרגום ללשון הקדש: זָכָאִי לְרִדְף אַחֲרֵי הַרְשָׁע וְלִקְנוֹתוֹ בְּשִׁכְרָא מְלָא, כְּדִי שְׁיַעֲבִיר מִמֶּנּוּ זִוְהֵמָא הֵהוּא וְלִהְיֵנִי הַסְטְרָא אַחֲרָא, וְיַעֲשֶׂה אוֹתוֹ, כִּי נִחְשֵׁב לוֹ כָּאֵלּוּ הוּא בְּרָא אוֹתוֹ. וְזֶה הוּא שְׁבַח, שְׁתַּעֲלָה בּוֹ כְּבוֹד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, יוֹתֵר מִשְׁבַּח אַחֲרָא, וְהַתַּעֲלֻת הַזֶּה הִיא יִתְרָה מְכֹל. מֵהוּ הַטַּעַם. מִשּׁוּם שֶׁהוּא גְרִים לְהַכְנִיעַ הַסְטְרָא אַחֲרָא וְלִהְיֵנִי כְּבוֹד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְעַל זֶה כְּתוּב בְּאַהֲרֹן, "וְרַבִּים הָשִׁיב מַעֲזֵן". וְכְתוּב "בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ".

בוא וראה, כָּל מִי שְׁאוּחֲזוּ בִיד הַרְשָׁע, וְהַשְׁתַּדֵּל בּוֹ שְׁיַעֲזֹב דְּרָךְ הָרַע, הוּא עוֹלָה בְּגוֹ עֲלִיּוֹת, מֵה שְׁלָא עָלָה כִּף אָדָם אַחֲרָא, גּוֹרֵם לְהַכְנִיעַ אֶת הַסְטְרָא אַחֲרָא, וְגוֹרֵם שְׁתַּעֲלָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכְבוֹדוֹ, וְגוֹרֵם לְקִים עַל הָעוֹלָם בְּקִיּוּמוֹ לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. וְעַל אָדָם זֶה כְּתוּב, "בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ הַחַיִּים וְהַשְׁלוֹם". וְזוֹכָה לְרֹאוֹת בְּנִים לְבָנָיו, וְזוֹכָה בַּעוֹלָם הַזֶּה, וְזוֹכָה לְעוֹלָם הַבָּא. כָּל בַּעֲלֵי הַדִּין לֹא יִכְלוּ לְדוֹן אוֹתוֹ בַּעוֹלָם הַזֶּה וּבַעוֹלָם הַבָּא, נִכְנָס בִּי"ב שְׁעָרִים וְאֵין מִי שְׁיִמְחָה בִּידוֹ. וְעַל זֶה כְּתוּב: "גִּבּוֹר בְּאַרְץ יִהְיֶה זִרְעוֹ דּוֹר יִשְׂרָאֵל יִכְרֹךְ" וְגו'.

בא וראה כִּמָּה גְּדוּל שְׁכָרוֹ שֶׁל אָדָם הַפּוֹעֵל לְחַזְרָה בְּתִשְׁבָּה

וּז"ל בְּזֶהר חֲדָשׁ פ' לָךְ לָךְ (דף כ"ב ע"ג): וְאָמַר ר' אֶבְהוּ בֹא וְרָאָה כִּמָּה שְׁכָרוֹ שֶׁל אָדָם הַעוֹשֶׂה לְאַחֲרָא לְחַזְרָה בְּתִשְׁבָּה, מִנִּזְל מִמָּה דְכְּתִיב (בְּרַאשִׁית יד, יח): "וּמִלְכֵי צֶדֶק מֶלֶךְ שָׁלֵם", תִּאֲנִי ר'

סגולת הרשב"י: פדיון נפש האמיתי, הגדול ביותר בעולם שיציל נפשך (ללא כסף).

אמור במשך שבעה ימים ברציפות את דף האידרא, (רצוי לאחר התפילה תן וחלק לעוד 3 אנשים את דף האידרא, וכן הלאה). כך תווצר שרשרת מגן, של הרשב"י לכל עם ישראל שאין שום כח ומקטרג בעולם שיכול לפגום בה כולם מוגנים בתיבת נוח של הרשב"י: - הזוהר קדוש